

Ὁμοίως φίλη μου κ' ἐγὼ ἐπέρων τὰς ἡμέρας
 Καὶ ἀπὸ μίαν ἠδονὴν εἰς ἄλλην ἐφερόμην
 Κ' ἐπέτων, ὅπως τὸ πτηνὸν εἰς φανταστοὺς αἰθέρας
 Καὶ πανευδαίμων, ὀλβιος, θνητὸς ἐλογιζόμην.

Σὲ εἶδα, πλήν; ∴ κ' ὁ βίος μου ταχέως μετετρέπη,
 Ὁχρίασ' ἢ νεότης μου ἀπέπτ' ἢ χαρμονή μου,
 Δεσμώτην ἦδη μὲ κρατεῖ ἢ τόση σου ἀγάπη,
 Καὶ τεθλιμμένη κ' ἔρῃμος διέρχεται ἡ ζωὴ μου.

ΤΟ ΓΑΝ ΙΧΝΟΣ ΑΦΙΝΕΙ

Ταξειδιάρικο πουλάκι
 Τὰ πετράκια του τινάζει,
 Βάρκα μ' ἀνοικτὸ πανάκι
 Τὰ βαθυὰ νερά χαράζει.

Ἡ κιθάρα μελωδίαν
 Στὸν ἀέρα παραδίδει,
 Τὸ λουλοῦδι εὐωδίαν
 Τοῦ πτωχοῦ διαβάτου δίδει.

Βόγγο ἀφίνει κάθε κύμα
 Συντριβόμενο στὴν ἀκρη,
 Ὁ νεκρὸς ἀφίνει μνήμα
 Γιὰ νὰ χύνωμ' ἓνα δάκρυ.

Καὶ τὸ βλέμμα σου φροσύνη
 Τὸ γλυκύτατόν σου βλέμμα
 Ἄφ' ἐνὸς χαρὰν ἀρίνει
 Ἄφ' ἐτέρου πίνει αἶμα.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

Στὸ ἄχαρι μου ἔπεσα κρεβθᾶτι νὰ πλαγιάσω
 Καὶ σ' εἶχα πάντοτε στὸ νοῦν,
 Γιὰ σὲ τὰ σπλάγγχνα μου πονοῦν,
 Τὸν νοῦν μου θεὲ νὰ χάσω

Φρικτὴ βραδιά ἀπέρασα! Ἡ νύκτα χίλοι χρόνοι,
 Χρόνος μ' ἐφάνη ἢ στιγμή,
 Τόσοι μὲ δέρνουν λογισμοί,
 Τόσοι μὲ δέρνουν πόνοι.

Κοντὰ σ' τὸ γλυκοχάραμα δ' ὕπνος μ' ἐλυπήθη
 Καὶ εὐθὺς, ἐν δνειρον γλυκὺ!
 Μία φωνὴ ἀγγελικὴ,
 Σ' τὰ ὦτα μου ἐχύθη.

Τὸ ὄνομά μου ἤκουσα σιγὰ σιγὰ νὰ κράζει,
 Ἔστρεψα πίσω μου νὰ δῶ
 Ἐνα κορμὶ ἀγγελικὸ,
 Εἶδα νὰ μὲ κοιτᾶζει.

Ἦσουν ἐσὺ πουλάκι μου κοντὰ μου καθισμένη
 Καὶ μ' εἶπες βλέπεις; σ' ἀγαπῶ
 Πλὴν γύρισες νὰ μὴ σὲ δῶ
 Ἡοὺ ἦσουν δακρυσμένη.

Καὶ μ' ἓνα γλυκοφίλημα ποῦ μ' ἀφῆσες εἰς τὸ στόμα,
 Ἐξύπνησα! Καὶ μοναχὸς
 Πάλιν εὐρέθην ὁ πτωχὸς
 Στὸ ἄχαρι μου στρῶμα.

Ἀκόμη βλέπω τὴ ματιὰ, ἀκούω τὴ μιλιὰ σου,
 Στὸ στόμα μου μένει ζεστό,
 Τὸ τελευταῖο καὶ γλυκὸ,
 Ἐκεῖνο φίλημά σου.

Λύσεις τοῦ ἐν πρώτῳ φιλλαδίῳ Αἰνίγματος

Τὸ II.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Κάτοικος εἶμαι τοῦ κόσμου καὶ ἐγὼ μαζὺ μὲ ἄλλους
 Πλὴν σὲ θάλασσα ὧ φίλε δὲν ἐπάτησα ποτὲ,
 Εἰς τοὺς κύκλους μὲ εὐρίσκεις εἰς τοὺς μικροὺς κ' εἰς τοὺς
 [μεγάλους,

Πλὴν αἱ σχέσεις μου δὲν εἶνε εἰς τοὺς πάντας ὁραταί.
 Δύναμαι νὰ προξενήσω περιέργειαν μεγάλην,
 Ὅταν ἐν ταυτῷ μὲ εὐρίσκεις εἰς τὸ κακὸν κ' εἰς τὸ καλὸν
 Ὁ ἀπορήσῃ, ὅτι κεῖμαι εἰς ὅποιαν δήποτε ἀγκάλην,
 Ἀλλὰ φίλε δὲν θὰ μ' εὐρῆς πώποτε ἀμαρτωλόν.
 Ἐν πτηνὸν μὲ ἔχει πάντα εἰς τὸ δξύφωνόν του στόμα
 κ' εἰς τὴν κεφαλὴν ἀκόμα.

Κ' εἰς τὴν κλίνην σου ἀν θέλῃς δύνασαι νὰ μ' ἀπαντήσῃς.
 Πλὴν σὺδέποτε θὰ μ' εὐρῆς κείμενον κ' εἰς τὸ στρῶμα:
 Σ' τὸ προσκέφαλόν σου ὅμως θὰ μ' εὐρῆς ἀν μὲ ζητήσῃς.